

Aptitudinile și darurile

Exodul 36.1; 1 Cronici 15.22; 25.6,7

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 08.06.2020, Actualizat: 08.06.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 36.1; 1. Cronici 15.22; 25.6,7

Exodul 36.1: Și Bețaleel și Oholiab și orice bărbat cu inimă înțeleaptă, în care pusese Domnul înțelepciune și pricepere ca să știe cum să facă toate lucrările pentru slujba sfântului locaș, au făcut după toate câte poruncise Domnul.

1. Cronici 15.22: Chenania era șeful leviților pentru cântare, era învățător în cântare, pentru că era iscusit.

1. Cronici 25.6,7: Toți aceștia erau ... la cântare în casa Domnului, cu chimvale, lire și harfe, pentru slujba casei lui Dumnezeu ..., care erau învățați în cântarea Domnului.

Creștinii credincioși au păreri foarte diferite cu privire la atitudinea care ar trebui să fie față de aptitudinile naturale: să li se acorde valoare în slujba pentru Domnul și să fie folosite? Unii sunt de părere că aptitudinile naturale ar putea fi folosite în lucrarea lui Dumnezeu, dacă ele îi sunt închinare și sunt folosite în lucrarea Sa spre onoarea Sa. Alți creștini credincioși resping folosirea aptitudinilor naturale în slujba pentru Domnul. Unii creștini au căzut chiar în extrema nebiblică ca intenționat să nu recunoască sau să nu folosească aptitudinile naturale ale muzicienilor creștini dotați sau ale vorbitorilor cu darul vorbirii – de teamă că în acest caz lucrarea Domnului ar fi „de la oameni” și nu „de la Dumnezeu”. O astfel de privire a lucrurilor este nu numai denaturată (și probabil otrăvită de invidie), ci ea este foarte departe de punctul de vedere biblic, că aptitudinile și capacitățile sunt sfințite.

Biblia învață foarte clar, că aptitudinile omenești sunt date de Dumnezeu. Ele pot fi și trebuie folosite spre onoarea lui Dumnezeu. Cu regret aptitudinile omenești pot conduce, indiferent în ce domeniu, la mândrie și la dorința de a primi recunoștință și onoare de la oameni. O astfel de atitudine este deosebit de regretabilă și chiar îngrozitoare, dar se pare că ea devine tot mai mult o regulă pentru creștinii care posedă aptitudine naturală mare. Dar cu siguranță nu se urmează modelul biblic, dacă copilul este aruncat odată cu apa în care a fost scăldat, prin faptul că creștinii credincioși cu aptitudini date de Dumnezeu sunt lăsați intenționat la o parte sau chiar respinși, ca să se pună oameni incapabili, care vor îndeplini în vreun fel misiunile. Este important să înțelegem punctul de vedere biblic, că aptitudinile sunt sfințite, ca să nu cădem într-o extremă sau alta.

Moise și cortul din pustiu

În Exodul 36.1,2 citim că Moise a împuternicit pe Bețaleel și Oholiab și pe orice bărbat cu pricepere să lucreze la cortul din pustiu, deoarece ei erau „cu inima înțeleaptă” și Domnul „pusese înțelepciune și pricepere în ei ca să știe cum să facă toate lucrările pentru slujba sfântului locaș”. *Întreg* poporul Israel era solicitat să *contribuie* la construirea cortului (Exodul 35.4-9), însă *numai oamenii calificați* au fost solicitați să facă lucrarea pentru locașul sfânt. Desigur exista pericolul ca Bețaleel și Oholiab și ceilalți lucrători destoinici să devină mândri. Dumnezeu ar fi putut evita acest risc, spunându-i lui Moise ca lucrarea aceasta să fie făcută de oameni incapabili. Dar Dumnezeu a vrut ca oameni capabili să facă lucrarea sfântului locaș. De ce? Evident pentru faptul că ei puteau face mai bine lucrarea! Dumnezeu nu a vrut ca lucrarea să fie făcută de un om binevoitor – El a vrut ca lucrarea să fie făcută cu iscusință!

Să ne mulțumim noi astăzi în Adunare (Biserică) cu mai puțin? Nu! Noi trebuie să urmăm modelul biblic și să folosim aptitudinile date de Dumnezeu, care sunt prezente în Adunare, pentru proiecte și programe. Așa cum noi folosim tâmplari și instalatori capabili, care oferă aptitudinile lor naturale pentru lucrarea la casa de Adunare, la fel ar trebui să folosim conducători, muzicieni și vorbitori dotați, care sunt pregătiți să închine aptitudinile lor naturale Domnului pentru *programele* de adunare și slujire.

Conform cu Exodul 31.1-11; 35.30-35 Bețaleel și Oholiab au fost numiți de Dumnezeu pentru lucrare nu numai din cauza aptitudinilor date lor de Dumnezeu, ci pentru că ei erau bărbați umpluți cu Duhul lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că ei ar fi avut un dar spectacular sau exaltat sau că ei ar fi fost „carismatici”, așa cum am spune noi astăzi. Înseamnă simplu, că Duhul lui Dumnezeu i-a împuternicit și „le-a dat înțelepciune și pricepere și cunoștință”, pentru ca astfel să fie capabili să facă cortul din pustiu și tot ce era în el (Exodul 31.3). Citim că Dumnezeu „l-a umplut pe Bețaleel cu Duhul lui Dumnezeu în înțelepciune și în pricepere și în cunoștință și în orice fel de meșteșug, ca să facă invenții – ca să lucreze în aur și în argint și în aramă și în tăierea pietrei pentru montat și în tăierea lemnului – ca să lucreze în orice meșteșug” (Exodul 31.3-5). Cu alte cuvinte: Dumnezeu a dat lui Bețaleel și Oholiab și celorlalți nu numai aptitudini naturale la naștere, pe care ei le-au dezvoltat, ci El a împuternicit aceste aptitudini prin Duhul Sfânt. Astfel ideile pentru proiectele artistice creative și cunoștințele de specialitate, competența pentru a transpune în practică aceste idei creative, erau în totalitate de la Dumnezeu.

Aceasta este valabil și astăzi. Dumnezeu dă oamenilor aptitudini naturale diferite și dacă oamenii aceștia închină aceste aptitudini ale lor, pe care ei le dezvoltă mai departe, Domnului, atunci Duhul Său poate „împuternici” aceste aptitudini naturale, așa că totul descinde de la Dumnezeu: ideile lor creative sau proiectele naturale, cunoștințele lor în prelucrarea lemnului sau în muzica instrumentală, cântările de laudă ale lor sau lucrările artistice sau lucrul mâinilor lor, manualele lor de învățatură sau prelegerile lor sunt spre zidire spirituală. Ce minunat! Cum am putea noi îndrăzni pe de o parte să ne lăudăm pe noi înșine cu aceste binecuvântări și pe de altă parte să împiedicăm această „osteneală a dragostei” [1. Tesaloniceni 1.3] și exprimarea de laudă și adorare? Ele își au originea în aptitudinile naturale și sunt binecuvântate de Dumnezeu Însuși!

David și Templul

1. Cronici 15 relatează despre pregătirile făcute de David pentru aducerea chivotului Domnului la Ierusalim. David a încredințat lui Chenania răspunderea pentru cântare; la aceasta a contribuit și faptul că Chenania „era învățător în cântare, *pentru că era iscusit* [în cântare]” (1. Cronici 15.22). Faptul că muzica instrumentală este amintită împreună cu cântarea (1. Cronici 15.16), arată că Chenania era un muzician cu experiență: el putea să cânte cu vocea cât și cu lira, harfa, chimvalul și alte instrumente muzicale. David voia muzică *bună* pentru închinarea adusă Domnului – el voia numai ce este *cel mai bun* pentru Domnul. Probabil erau mulți cântăreți cu voci răgușite și muzicieni-ambicioși, care cu plăcere ar fi fost gata să slujească Domnului cu toate puterile. Însă David nu voia aceasta – și nu era ceea ce voia Dumnezeu! David nu a acționat în nici un caz pe propria răspundere: Dumnezeu Însuși l-a mânat și călăuzit.

Dacă citim mai departe în 1 Cronici, vedem: după ce chivotul legământului a fost adus la Ierusalim, David a făcut pregătirile pentru echiparea Templului (1 Cronici), pe care îl va construi cândva fiul său Solomon. Aceste pregătiri constau nu numai în planuri pentru clădirea Templului, ci și faptul că David a împărțit pe leviți în grupe pentru slujire, a numit portari pentru curțile Templului, a hotărât muzicieni și multe altele. (citește 1. Cronici 15-29) Erau 288 de muzicieni calificați, care erau „învățați în cântarea Domnului” (1. Cronici 25.7). Numai ce este cel mai bun pentru Domnul!

Când David i-a zis lui Solomon: „toate lucrările modelului, m-a făcut Domnul să le pricep în scris, prin mâna Lui peste mine” (1. Cronici 28.19), el s-a referit nu numai la planurile pentru construirea Templului și modelul pentru obiectele care trebuiau folosite în slujba la Templu, ci și „cetele preoților și ale leviților, și pentru toată lucrarea slujbei casei Domnului” (1. Cronici 28.13). Pentru echipamentul Templului (2. Cronici 3-4) au fost folosiți meșteșugari cu experiență. La sărbătoarea de sfințire a Templului, mulți muzicieni capabili au cântat cu instrumente și cu gura cântări de laudă lui Dumnezeu, și gloria Domnului a umplut Templul (2. Cronici 5.12-14)!

Romani 15.4 spune că „toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră”, așa că în acestea sunt conținute multe învățături pentru noi astăzi. Dacă dăm lui Dumnezeu tot ce este cel mai bun al nostru, nu ar trebui atunci să recunoaștem că aptitudinile sunt sfințite? Dacă stau la dispoziție meseriași calificați sau muzicieni sau vorbitori și ei sunt gata să dedice Domnului timpul și aptitudinile lor, ei ar trebui recunoscuți și să primească ocazia să slujească Domnului cu aptitudinile lor. Desigur există totdeauna pericolul ca persoanele capabile să devină mândre și să înceapă să-și revendice onoarea. Aceasta se putea întâmpla și lui Chenania și celorlalți muzicieni și meseriași calificați de atunci. Dar cu toate că exista pericolul acesta, Dumnezeu i-a zis lui David – așa cum El i-a zis și lui Moise -, să aleagă oameni *calificați*, care puteau face lucrarea *cea mai bună* pentru casa Domnului. Și noi ar trebui să recunoaștem că aptitudinile sunt sfințite, și să alegem pe aceia care sunt gata și capabili să facă în domeniul lor ce este mai bun pentru Domnul.

Însă aceasta nu înseamnă că unii sunt trecuți cu vederea! Fiecare are o anumită aptitudine, și fiecare are locul lui deosebit ca să facă lucrarea și să adore pe Domnul. Este mult de lucru, și fiecare are locul lui în el! Învățătura biblică, că lucrul este sfințit, luat în sens strict nu se limitează la faptul că aptitudinea este sfințită dacă noi practicăm „lucru creștin”. Dacă noi folosim cu iscusință aptitudinile noastre naturale și le folosim în lucrul nostru zilnic într-o profesie care onorează pe Dumnezeu, Dumnezeu va binecuvânta aceasta la fel cum binecuvântează lucrul pe care-l facem în sau pentru Adunare (Biserică) sau pentru o slujbă creștină. Să înțelegem că aptitudinea este sfințită și să ne gândim că lucrul este sfințit.

Invidie și mândrie

Omul este înclinat să fie mândru și invidios și cu regret aceasta poate conduce - și va conduce! - la tensiuni mari în Adunare (Biserică). Aceia care *sunt* calificați într-un anumit domeniu trebuie să fie foarte prudenți, pentru ca ei să nu disprețuiască sau să minimalizeze pe aceia care sunt mai puțin calificați în acel domeniu. De asemenea ei trebuie să fie atenți să nu încerce să atragă atenția asupra lor; ei ar trebui mai degrabă să lase pe Domnul să le

deschidă ușile, pentru ca ei să poată folosi aptitudinile lor. În afară de aceasta ei nu ar trebui să ignoreze sau să excludă pe cei care sunt de asemenea activi în „domeniul lor”. Fiecare mădular al trupului este răspunzător să încurajeze pe alții să folosească aptitudinile lor pentru lucrarea Domnului. Oamenii care *nu sunt* calificați într-un domeniu nu ar trebui să încerce să se implice cu forța în acest domeniu. Ei trebuie să țină seama să nu devină invidioși pe aceia care *sunt* capabili în acest domeniu, ci ei ar trebui să primească și să folosească cu bucurie toate aptitudinile pe care Dumnezeu li le-a dat. Un alt pericol constă în aceea să devii „fan” al unui vorbitor creștin foarte dotat, al unui autor sau al unui muzician. Aceasta poate conduce la „venerarea eroilor”, prin aceea că se onorează creatura în loc să preamărească pe Creatorul!

Nu este simplu să se evite aceste pericole, așa cum toți știm din experiență. În Filipeni 2.3,4 găsim îndrumări excelente cum putem evita mândria și invidia: „nimic să nu fie din duh de partidă sau glorie deșartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși, nu privind fiecare la ale lui, ci fiecare și la cele ale altora.”

Aptitudini și daruri

Și într-un alt domeniu asemănător este de asemenea încurcătură, și anume la diferența între aptitudinile naturale și darurile spirituale. *Aptitudinile naturale date de Dumnezeu* nu sunt același lucru cu *darurile spirituale date de Dumnezeu*. Aptitudinile date de Dumnezeu le primește omul la conceperea lui; ele arată că Dumnezeu are suveran autoritate peste aptitudinile moștenite. Darurile spirituale date de Dumnezeu sunt date dimpotrivă la convertire și sunt rezultatul harului suveran al lui Dumnezeu (Efeseni 4.7). Așa cum aptitudinile naturale se dezvoltă, dacă sunt practicate, la fel ar trebui să fie dezvoltate darurile spirituale, prin aceea că ele sunt folosite. Apostolul Pavel l-a încurajat pe Timotei să nu neglijeze darurile lui spirituale, ci să le folosească și să le dezvolte. (Vezi 1. Timotei 4.14,15 și 2. Timotei 1.6.) Așa cum aptitudinile noastre naturale sunt instruite, atunci când le practicăm, la fel este și cu darurile noastre spirituale, dacă ele sunt practicate.

În anumite domenii aptitudinile naturale se aseamănă cu darurile spirituale, dar ar trebui să se diferențieze principiul care stă la baza lor. Astfel de exemplu există atât o *aptitudine* naturală de a da învățătură, cât și *darul* spiritual al dării de învățătură. (Vezi Romani 12.7; 1. Corinteni 12.8 și Efeseni 4.11). Aptitudinea și darul evident nu sunt una și același lucru, căci sunt mulți învățători și vorbitori buni care nu sunt creștini. Unii dintre acești bărbați și aceste femei nu au învățat cum se dă învățătura – ei sunt simplu „născuți învățători”! Ei s-au născut cu o aptitudine naturală de a da învățătură și au dezvoltat acest talent, devenind aptitudine. Să presupunem că o persoană cu talent natural de învățător devine creștin credincios. Are această persoană darul spiritual pentru a da învățătură referitoare la lucrurile lui Dumnezeu? Probabil că da, dar probabil nu! Deseori Dumnezeu face ca talentul natural de învățător să fie urmat de darul spiritual ca învățător – dar nu întotdeauna! La fel El dă uneori unui om, care nu are talentul natural de învățător, la convertirea lui darul spiritual de a da învățătură și îl face un învățător folositor și eficient al Cuvântului lui Dumnezeu.

Desigur credincioșii pot aplica talentele lor naturale spre onoarea lui Dumnezeu, chiar dacă ei nu au darul spiritual de învățător, ci au numai aptitudinea naturală de a da învățătură și de a vorbi. Sunt multe domenii în Adunare unde Duhul lui Dumnezeu poate folosi aptitudinile

naturale al învățătorilor capabili și unde ei pot sluji spre onoarea lui Dumnezeu. Însă ar trebui întotdeauna să ne gândim că unor anumiți slujitori ai lui Dumnezeu le-a fost dat darul deosebit să învețe pe alții Cuvântul lui Dumnezeu spre binecuvântarea Adunării. Acești oameni ar trebui încurajați să dezvolte darurile lor și să le folosească. Aceasta este valabil și pentru toate celelalte daruri spirituale numite în Romani 12, 1. Corinteni 12 și Efeseni 4.

Uneori diferența între aptitudinile naturale și darurile spirituale este foarte evidentă, însă uneori nu. Trupului lui Hristos i se slujește cel mai bine dacă mădularele lui știu că sunt diferențe de principiu, însă ele nu folosesc mult timp să găsească aceste diferențe de principiu pentru fiecare mădular al trupului! Domnul așteaptă de la fiecare dintre noi ca noi să dezvoltăm aptitudinile noastre naturale și să-l închinăm Lui aptitudinile noastre. El așteaptă de asemenea ca noi să cunoaștem, să primim și să dezvoltăm darul spiritual sau darurile spirituale, pe care El ni le-a dar fiecăruia din noi spre onoarea Sa sau spre binele poporului Său. Noi toți ar trebui să contribuim la aceasta și să ne punem la dispoziție pentru ca să transpunem în practică cât se poate de bine aptitudinile naturale și darurile spirituale, pe care ni le-a dat Dumnezeu. Ar trebui să recunoaștem pe acei credincioși care evident au daruri *spirituale* spre binecuvântarea Adunării lui Dumnezeu, și să le oferim ocazia să practice darurile lor. La fel ar trebui să facem cu fiecare credincios care are evident aptitudini și daruri *naturale*; și acestea pot fi folosite pentru binecuvântarea Adunării lui Dumnezeu, și ar trebui să le oferim ocazia pentru aceasta. Dacă mândria sau invidia omenească se opune, ar trebui să ne ocupăm cu aceste păcate, dar să nu împiedicăm sau să sufocăm lucrarea Duhului Sfânt, prin aceea că nu recunoaștem adevărul biblic, că aptitudinea este sfințită.

Cum poți oferi darurile proprii fără să dai impresia că ești mândru?

(Răspunsul la această întrebare este din sursa următoare: [„How can I present my gifts without appearing prideful or threatening?“](#))

[...] Întrebare: Cum se oferă darurile proprii sau cum se informează Adunarea (Biserica) despre darurile proprii fără să aibă efect de mândrie? Adunarea lui Dumnezeu pare să accepte cu bunăvoință oameni incapabili, însă după experiența mea există înclinația ca oamenii capabili să fie acuzați de înfumurare.

Răspunsul lui D.R. Reid: [...] Gândim că răspunsul în mare la întrebarea dumneavoastră este: începe prezentându-te mic. Fiți gata să aplicați aptitudinile, talentele și darurile în grupe mici, acolo și atunci unde aveți ocazia să faceți aceasta – cum ar fi școala duminicală sau activitățile cu tinerii. Lăsați pe *Domnul* să poarte grijă ca alți credincioși să vorbească despre darurile și talentele dumneavoastră. Dacă Dumnezeu vrea, atunci la timpul potrivit vor urma probabil ocazii mai multe și „mai mari”. Fiți răbdător. Sperăm ca răspunsul acesta să vă ajute.

Tradus de la: [Begabungen und Gaben](#)

Titlul original: „The Sanctity of Skill“
Sursa: www.growingchristians.org

